Η προέλευση του Χριστιανισμού

Ένα από τα μεγάλα ιστορικά προβλήματα που υπάρχουν, είναι οι απαρχές του Χριστιανισμού. Για τους πιστούς, βέβαια, δεν υπάρχει πρόβλημα. Θεωρούν ότι τα Ευαγγέλια είναι πρωτότυπα και αυθεντικά κείμενα και ότι ο γιος του Γιαχβέ ενσαρκώθηκε από παρθένα από την γενιά του Δαυίδ, έκανε ένα πρωτότυπο κήρυγμα, θαύματα κ.λπ., έφερε αρκετές καινοτομίες που ήταν πρωτάκουστες τουλάχιστον για τους Εβραίους, σταυρώθηκε, αναστήθηκε κ.λπ. κ.λπ. Για τους ερευνητές και όσους δεν αρκούνται στην υποτιθέμενη σοφία της χριστιανικής γραμματείας, όχι.

Είναι πλέον ξεκάθαρο, ότι τόσο ο Ιησούς των Ευαγγελίων, όσο και τα άλλα πρόσωπα που αναφέρονται σαν μαθητές του, δεν έχουν καμμία ιστορική τεκμηρίωση, παρά την μεγάλη επίδραση που υποτίθεται ότι είχαν στην εποχή τους και στον τόπο δράσης τους, και δεν άφησαν κανένα ίχνος πέρα από τα θρησκευτικά βιβλία του Χριστιανισμού.

Τα πρώτα κείμενα που γνωρίζουμε σήμερα σαν χριστιανικά, είναι οι επιστολές της Καινής Διαθήκης και η Αποκάλυψη. Τα Ευαγγέλια που υποτίθεται ότι γράφτηκαν από τους ίδιους τους μαθητές του Ιησού, φαίνεται μεν να εμφανίστηκαν τον 2ο αιώνα, αλλά η πρότερη πλήρης μορφή που τα γνωρίζουμε είναι του 4ου αιώνος και μέχρι τότε ελάχιστα σπαράγματα. Το ίδιο το όνομα “χριστιανοί” πρωτο-εμφανίστηκε κι αυτό τον 2ο αιώνα. Ξέρουμε για πλήθος μεσσιών την εποχή του 1ου αιώνος και, επιπλέον, γνωρίζουμε για τον ίδιο αιώνα και τέσσερις τουλάχιστον σταυρώσεις επαναστατών μεσσιών από Ρωμαίους, όπως και αναρίθμητες σταυρώσεις άλλων που δεν ήταν μεσσίες αλλά απλοί επαναστάτες. Ο Ιησούς των Ευαγγελίων όμως και η δράση του ή η σταύρωση, τίποτα δεν αναφέρεται πουθενά, αν και τα ονόματα όλων αυτών των μεσσιών και των δράσεών τους κάτι μας θυμίζουν, αν και πολλοί ιστορικοί αναφέρονται σε αυτή την περίοδο και την περιοχή χωρίς να γνωρίζουν κάτι, αν και αναφέρονται άλλα ήσσονος σημασίας περιστατικά.

Πολλοί ερευνητές βλέποντας κάποιες κοινές φράσεις και τακτικές των

συνοπτικών ευαγγελίων, θεώρησαν ότι υπάρχει κάποιο πρωτευαγγέλιο το οποίο το ονόμασαν “Q” και θεώρησαν ότι ήταν το πρωθύστερο ίσως κείμενο που δεν έχει βρεθεί πουθενά.
Υπάρχει όντως ένα μυστήριο, τόσο γιατί οι μοναδικές πηγές εμφανίζονται πολλές και ξαφνικά (μαζί με τα καλούμενα μη κανονικά ή και απόκρυφα), χωρίς να υπάρχει κάτι πριν από αυτά, όσο και γιατί η δομή τους είναι ξεκάθαρα προπαγανδιστική, που δείχνει έξυπνα δομημένο σενάριο και επιμέλεια, που μάλλον θα ήταν δύσκολο να γίνει από ένα ή λίγα άτομα χωρίς προετοιμασία και ιδιαίτερη επιμέλεια, δεδομένων και των αντιφάσεων που έχουν μεταξύ τους. Είναι προφανές λοιπόν, ότι υπάρχει ένας παλαιότερος μύθος που αναπαράγουν πολλοί ταυτόχρονα, αλλά ούτε οι απαρχές του μύθου φαίνονται πουθενά. Η ιδεολογία τους στηρίζεται τόσο στην ιουδαϊκή παράδοση και κυρίως σε ειδική καινοφανή ερμηνεία της, όσο και στις ιδέες των γνωστικών. Υποτίθεται ότι η νέα ερμηνεία προήλθε από την καινοτόμο δράση και ιδεολογία του Ιησού που ανέτρεψε τις κακοδοξίες των Εβραίων. Ήταν όμως έτσι, όπως μας το δείχνουν τα Ευαγγέλια;

Πλέον, είμαστε αρκετά σίγουροι ότι βρέθηκε η άκρη του νήματος, με την ανακάλυψη των παπύρων της Ερυθράς ή τα χειρόγραφα του Κουμράν όπως λέγονται, και το γεγονός ότι η ανακάλυψη έγινε πριν από 65 χρόνια, αν και τα συνταρακτικότερα κείμενα δημοσιεύθηκαν το 1992-97, και δεν έχει ακουστεί σχεδόν τίποτα, κάτι δείχνει .

Υπήρξαν, είναι η αλήθεια, πολλοί μελετητές που θεώρησαν, πριν εμφανιστούν τα χειρόγραφα, με συγκεκριμένα στοιχεία ομοιότητας, ότι ο Ιησούς των Ευαγγελίων φαίνεται να είχε άμεση ή έμμεση σχέση με την αίρεση των Εσσαίων, για την οποία τα Ευαγγέλια τηρούν σιγή ιχθύος, παρά τα ολοφάνερα κοινά που είχαν. Επίσης, φαίνεται η απομονωμένη κοινότητα του Κουμράν που δημιούργησε τα κείμενα αυτά που θα μας απασχολήσουν, να έχει άμεση σχέση ή να ήταν σέκτα των Εσσαίων.

Το σημαντικότερο είναι, ότι όχι μόνο είχαν τις ίδιες δοξασίες με τους πρωτοχριστιανούς, αλλά τα κείμενα που έχουμε, δείχνουν άμεση υφολογική, ταυτολογική και ουσιαστική σχέση τόσο με τις επιστολές της Καινής Διαθήκης, όσο και με τα ίδια τα Ευαγγέλια και την ίδια την ιδεολογία τους, αλλά το σημαντικότερο αναφέρονται τα κυριότερα στοιχεία του μύθου του Ιησού όπως: Η θεία προέλευση του αρχηγού και φυσικά από βασιλική γενιά, 12 μαθητές, η θεία αποστολή -“ο δρόμος” όπως λέγεται-, η ίδια δοξασία για το Άγιο Πνεύμα, η ορολογία “Καινή ή Νέα Διαθήκη”, η τήρηση του Νόμου αλλά και η υπέρβασή του

σε συγκεκριμένα θέματα, η ιδεολογία του παρόμοια με την ομιλία στο όρος των Ελαιών, το κήρυγμα και η ίδια μεσσιανική θέαση, η στηλίτευση των Φαρισαίων, ο Μυστικός Δείπνος, η προδοσία από μαθητή, η σταύρωση από εθνικούς και η ανάσταση, αλλά με άλλο όνομα, το όνομα του "Δασκάλου της Δικαιοσύνης", αυτού που δημιούργησε την κοινότητα και που έζησε μάλλον αρχές του 1ου ή τέλη του 2ου αιώνος π.κ.ε. Φυσικά, περίμεναν την τελική κρίση, την Δευτέρα Παρουσία, και την τιμωρία των κακών όπως και οι χριστιανοί, την οποία θα διενεργούσε ο Δάσκαλος που τώρα είναι καθήμενος δίπλα στον Γιαχβέ.

Θεωρούν επίσης ότι αν ακολουθούν την σωστή "οδό", αυτή του Δασκάλου, τότε θα τους αποκαλυφθεί η θεϊκή χάρη και γνώση. Βλέπουμε όλα σχεδόν τα στοιχεία που περιλαμβάνουν τη χριστιανική δοξασία ήδη να προϋπάρχουν έναν αιώνα τουλάχιστον πριν την υποτιθέμενη έλευση του Ιησού, σε αντίθεση με βασικές αρχές των Εβραίων που θεωρούσαμε ότι ο Χριστιανισμός αμφισβήτησε πρώτος, και μάλιστα αν και η σέκτα άρχισε με εθνοτικά μηνύματα μόνο για Εβραίους, δέχθηκε όχι μόνο, πόρνες, φτωχούς και ανήμπορους αλλά και ετερόδοξους και άνοιξε το μήνυμά της προς όλη την οικουμένη, την οποία θα κρίνει ο μεσσίας της. Είχαν φυσικά κοινή ζωή, βαφτίσεις, συσσίτια, όπως οι πρωτοχριστιανικές "αγάπες" και…επίσκοπο. Στα κείμενα, φαίνεται ένα κομμάτι τους να αποσχίστηκε και να πήγε στην Δαμασκό και μάλιστα έξω, αλλά πολύ κοντά στην Δαμασκό (θυμηθείτε πως ξεκίνησε ο Παύλος). Ενώ υπήρχε και σχετική συνοικία Εσσαίων στην Ιερουσαλήμ, με την οποία επίσης φαίνεται να είχαν σχέση (θυμηθείτε το επεισόδιο με την εύρεση σπιτιού για τον Μυστικό Δείπνο).

Με το θέμα έχουμε ασχοληθεί ήδη σε κάποιο βαθμό στο άρθρο "Τα χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας, η βιβλιοθήκη του Ναγκ Χαμάντι και το ευαγγέλιο του Ιούδα – Βόμβες στα θεμέλια του Χριστιανισμού". Επίσης, μπορείτε να δείτε εδώ για τα σχετικά με την ανεύρεσή τους αν και εξαιρετική ανάλυση έχει ο Μάριος Βερέττας στο βιβλίο "*Τα Χειρόγραφα της Νεκρής Θάλασσας*".

Για το θέμα της Δαμασκού, που υπήρχε σέχτα της σέχτας των Εσσαίων, να προστεθεί εδώ ότι ο Ευσέβιος (*Εκκλησιαστική Ιστορία*, 3.27.1-6) αναφέρει ότι ζούσαν εκεί την εποχή του απόγονοι του Κυρίου, συνεχιστές της γενεάς του Δαβίδ. Επίσης αναφέρει τους Εβιωνίτες

> *Τῶν γε μὴν ἑρμηνευτῶν αὐτῶν δὴ τούτων ἱστέον Ἐβιωναῖον τὸν Σύμμαχον γεγονέναι· αἵρεσις δέ ἐστιν ἡ τῶν Ἐβιωναίων οὕτω καλουμένη τῶν τὸν Χριστὸν ἐξ Ἰωσὴφ καὶ Μαρίας γεγονέναι φασκόντων ψιλόν τε ἄνθρωπον ὑπειληφότων*

> *αὐτὸν καὶ τὸν νόμον χρῆναι Ἰουδαϊκώτερον φυλάττειν ἀπισχυριζομένων, ὥς που καὶ ἐκ τῆς πρόσθεν ἱστορίας ἔγνωμεν.*
>
> *(Εκκλησιαστική Ιστορία, 6.17.1)*

Στην περιοχή ζούσαν έως τον 4ο αιώνα οι Ναζαρηνοί ή και Ναζωραίοι (Ν. Κόκκινος, "*Το Αίνιγμα του Ιησού της Γαλιλαίας*", Αίολος, Αθήνα 2007, σ.315). Και ο Επιφάνειος (*Πανάριον* 29 [1.321]) λέει ότι Ναζωραίοι ήταν το αρχικό όνομα των χριστιανών. Πλήρη ανάλυση έχει ο Κορδάτος "*Ιησούς Χριστός και Χριστιανισμός*" τ. Β', σ. 53). Εμπιόν=πτωχός, εβιωνήτες ήταν οι πτωχοί και έτσι ονομαζόντουσαν οι κάτοικοι της κοινότητας στο Κουρμάν. Στον Γ. Κορδάτο όπως και στον Απ. Λυμπερίδη ("*Χαλκεύοντας την Ιστορία*") θα βρείτε το ξεκαθάρισμα του πως από την διαμάχη των Ιουδαιοχριστιανών, με τους Εθνικοχριστιανούς (επηρεασμένους από τους Γνωστικούς) που διαφαίνεται και στην διαμάχη Πέτρου και Παύλου, ξεπήδησε το νέο μήνυμα του Χριστιανισμού και πως τελικά οι Ιουδαιοχριστιανοί αν και οι πλέον ορθόδοξοι, θεωρήθηκαν αργότερα αίρεση όπως και οι ίδιοι οι Γνωστικοί.

Με την βοήθεια του Φίλωνα της Αλεξανδρείας και του Φλάβιου Ιώσηπου, έχουμε τις θρησκευτικές τάσεις του 1ου αιώνος, απότοκο της δράσης των Χασσιντείμ (ορθόδοξοι Εβραίοι της Ελληνιστικής Εποχής) και αυτές σε συντομία είναι:

Οι **Σαδδουκαίοι**, οι πλέον επηρεασμένοι από τον ελληνικό τρόπο. Αδιαφορούν για τις μεταφυσικές απόψεις των υπολοίπων, διακηρύσσουν την ελευθερία της σκέψης και είναι συγκρατημένοι με τις μεσσιανικές ανησυχίες.
Οι **Φαρισαίοι** θέλουν την εφαρμογή του Νόμου και την ηθική στην πολιτική και καθημερινή ζωή. Πιστεύουν στην αθανασία των ψυχών, την μελλοντική ανάσταση των νεκρών, και την μεταθανάτια κρίση από την άφιξη του μεσσία.
Οι **Θεραπευτές** καταργούν τη δουλεία, την ιδιοκτησία, τις διακρίσεις των φύλων και καταφεύγουν στον ασκητισμό.
Οι **Ζηλωτές**, συνεχίζοντας την παράδοση των Μακκαβαίων, υμνούν την ελευθερία και θέλουν ένοπλη εξέγερση, αναζητώντας με αγωνία των μεσσία που θα βοηθήσει.
Οι **Εσσαίοι** είναι μυστικιστές και θεραπευτές, εφαρμόζουν κοινοκτημοσύνη, περιφρονούν τις γυναίκες και τις ηδονές, διακηρύσσουν την αγάπη στον Θεό και μεταξύ τους, μισούν την βία και το αίμα και είναι οι πρώτοι και οι μόνοι που

αρνούνται τις αιματηρές θυσίες στον Θεό. Εφαρμόζουν το βάπτισμα σαν μέσο καθαρμού ψυχής και σώματος, πιστεύουν στους αγγέλους, την έλευση του μεσσία, την ανάσταση και την μεταθανάτια κρίση.

Η δημιουργία της κοινότητας του Κουμράν έγινε, κατά τα φαινόμενα, κοντά στην περίοδο της σφαγής της Ιερουσαλήμ που έκανε ο Αλέξανδρος Ιανός τέλη του 2ου π.κ.ε αιώνος και ο "Δάσκαλος της Δικαιοσύνης" έφυγε και εγκαταστάθηκε στην έρημο. Μετά από την σφαγή και τον πόλεμο που έκανε ο Αλέξανδρος με τον Σελευκίδη Δημήτριο Γ΄ αργότερα, τιμώρησε όλους τους αντιπάλους του με ένα όργιο σταυρώσεων, σε μια σημαδιακή εποχή κατά τη γιορτή της Σκηνοπηγίας, που είναι πολύ πιθανόν, εκεί να σταυρώθηκε και ο "Δάσκαλος της Δικαιοσύνης". Πέρα από τα κείμενα της ίδιας της οργάνωσης, σημαντικό στοιχείο είναι τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης που είχαν, που είναι όλα σχολιασμένα και ερμηνευμένα με τον δικό τους τρόπο, που ταυτίζεται με τις χριστιανικές αντίστοιχες ερμηνείες, με έκδηλη την βεβαιότητα ότι ο μεσσίας και η τελική κρίση πλησιάζει και ότι οι ίδιοι θα λυτρωθούν. Το ενδιαφέρον είναι ότι όλες οι αναφορές δεν έχουν ονόματα αλλά σύμβολα, τα μόνα που έχουν διαχρονική αξία και μπορείς να τα επεκτείνεις ή να τα ερμηνεύσεις όπως θέλεις κάτι συχνό και στον Χριστιανισμό. Οι εθνικοί και οι Ρωμαίοι για παράδειγμα, αναφέρονται με το όνομα "κιττείμ", ο λαός της μινωικής Κρήτης και Κύπρου, που πλέον δεν έχουν καμμία σχέση με την πραγματικότητά τους αλλά αυτή των γραφών τους. Ο Αλέξανδρος Ιανός φέρεται να αναφέρεται σαν "λιοντάρι της εκδίκησης" ή και "Χυδαίος Ιερέας". Οι ίδιοι αναφέρονται σαν "γιοί του Ζαδώκ" ή "γιοί του Φωτός".

Ας δούμε τώρα την ιδεολογία των ανθρώπων της κοινότητας του Κουμράν που δείχνει να έχει στοιχεία από όλους αυτούς κυρίως τους Εσσαίους και τους Θεραπευτές. Μέσα στην ιδεολογία των χειρογράφων φαίνεται έντονα και η περσική επιρροή του Ζαρατούστρα, που εκφράζεται με την διαμάχη Καλού και Κακού με την τελική νίκη του Καλού. Αυτό θα διαφοροποιήσει και την εβραϊκή υπόσταση του Σατανά που θα γίνει από υπηρέτης του Θεού, σε Διάβολο με την γνωστή μας έννοια και την τελική νίκη του Θεού. Αυτή υπάρχει από ότι φαίνεται και στις άλλες ομάδες όχι όμως στον βαθμό που θα δούμε και που το κληρονόμησε και ο Χριστιανισμός.

Όλη τους η ζωή ήταν μια συνεχής υμνολογία στον Θεό. Θεωρούσαν ότι ταυτιζόντουσαν με τις προσευχές και τους ύμνους των αγγέλων. Γιόρταζαν όλες τις εορτές όπως το Πάσχα, και ιδιαίτερα την…Πεντηκοστή. Η εορτή αυτή της καλοκαιρινής σοδειάς, συμβόλιζε την παράδοση του Νόμου από τον Μωυσή, και

επιπλέον την αποκάλυψη της βαθύτερης ερμηνείας του στον Δάσκαλο και είναι η μεγαλύτερη τους γιορτή. Η περιτομή και εδώ έχει ενδιαφέρον, αναφέρεται συμβολικά, μεταφορικά: "περιτομή καρδίας", "περιτομή της γλώσσας". Αντίθετα το βάπτισμα και ο εξαγνισμός με νερό, γινόντουσαν τόσο στο τέλος της μύησης όσο και πριν από κάθε εργασία η προσευχή. Δεν θυσίαζαν γιατί θεωρούσαν ότι η ηθική στάση και ο άγιος τρόπος ζωής αντικαθιστά την θυσία. Σημαντικό στοιχείο ήταν ο Ιερός Δείπνος που έπαιρναν μόνο οι Άγιοι, ότι και να σημαίνει αυτό. Το ενδιαφέρον είναι ότι περιμένουν με αγωνία την έλευση του μεσσία που θα γίνει 40 χρόνια (μια γενιά) μετά τον θάνατο του Δασκάλου. Ο μεσσίας έχει διάφορους προσδιορισμούς, όπως μεσσίας προφήτης, ιερέας, βασιλιάς που κάποτε φαίνεται σαν να είναι ξεχωριστά πρόσωπα, κάποτε σαν δύο και συχνά σαν ένα. Το σίγουρο είναι ότι θα προέλθει από την γενιά του Δαυίδ. Το πρόβλημα μίσους θα έλεγε κανείς με τους υπόλοιπους Εβραίους κυρίως τους Φαρισαίους ήταν το ημερολόγιο. Θεωρούσαν ότι το δικό τους ήταν το πιο σωστό: Ένα ηλιακό ημερολόγιο 364 ημερών ή 52 εβδομάδων στο οποίο οι εορτές έπεφταν την ίδια μέρα της εβδομάδας και την ίδια ημερομηνία κάθε χρόνο (και μάλιστα το δικό τους Πάσχα έπεφτα πάντα Κυριακή -τυχαίο;). Φαίνεται ότι όντως το ημερολόγιο αυτό ήταν το παλαιότερο και ότι το σεληνιακό, που φαίνεται να έχουν οι Εβραίοι τον 1ο αιώνα, ήταν αποτέλεσμα επηρεασμού από την ελληνιστική κατάκτηση τον 3ο αιώνος - διαβάστε σχετικά στο βιβλίο του Βερέττα.

Αποσπάσματα που δείχνουν Καινή Διαθήκη

Τα κείμενα που παρατίθενται, είναι σε απόδοση (από τα Αραμαϊκά) Θρασύβουλου Μπέλλα και στην ίδια τη γλώσσα των Ευαγγελίων, γιατί μόνο έτσι γίνεται προφανής η αντιγραφή και μεταγραφή που έγινε μετά από ένα αιώνα όταν η σέκτα διασκορπίστηκε και άνοιξε το μήνυμά της προς τα έξω. Η αντιστοίχιση με τα κείμενα της Καινής είναι ενδεικτική, επίσης κατά βάση του Θρ. Μπέλλα από το βιβλίο "*Ο Χριστιανισμός από τα χειρόγραφα του Κουμράν*".

1. Τον Διδάσκαλο "...ο Θεός εξελέξατο υπηρέτην Αυτού και...απέστειλε αυτόν του καθιστάναι Αυτώ κοινότητα αγίαν" (4Q171,III,15-16) "συγκεντρώνοντας τους δίκαιους γύρω μου και καθορίζοντας μια οδό" (4Q439,1,1)

Η "οδός" έχει μια ιδιάζουσα σημασία για την σέχτα που ταυτίζεται με την κοινότητα και την ιδεολογία της. Εδώ αξίζει να ξαναδείτε το κείμενο του Παύλου: "καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς **ἐν τῇ ὁδῷ** εἶδε τὸν Κύριον" (Πράξεις, 9:27), που τώρα αποκτά νόημα.

Ένταξη στην κοινότητα προσήλυτων εθνικών από διάφορες εθνότητες

(CD,XIV,10).
Η κοινότητα είναι κοινότητα των πτωχών (4Q171,II,9 & 4Q171,III,10).
"5 Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί. οὐχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο **τοὺς πτωχοὺς** τοῦ κόσμου...; 6 ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε **τὸν πτωχόν**" (Επιστολή Ιακώβου, 2: 5).

Αναγνωρίζονται μεταξύ τους ως "αδελφοί" (1QS,V,25).
"14 οὗ εὑρόντες **ἀδελφοὺς** παρεκλήθημεν ἐπ' αὐτοῖς...15 κἀκεῖθεν **οἱ ἀδελφοὶ** ἀκούσαντες...17...ἔλεγε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες **ἀδελφοί**" (Πράξεις, 28: 14).

Για την ένταξη στην κοινότητα πρέπει:
"ου φιλούσιν υπέρ τον Θεόν πατέρα, μητέρα, αδελφούς, και τα τέκνα αυτών" (4Q175,I,15-16).
"36 καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου **οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ. 37 Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος·** 38 καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστιν μου ἄξιος. 39 ὁ εὑρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν" (Κατά Ματθαίον, 10: 36-39).

"ομολογήσαντες ενώπιον του θεού ότι ημάρτησαν αυτοί και οι πατέρες αυτών" (CD, XX, 29).
Ο Θεός "συγχωρεί τους απαρνούμενους την αμαρτίαν" (1QH,VI,24).
Ο Θεός "μακρόθυμος και ίλεως τοι μεταμελουμένοις επί τη αμαρτία αυτών" (CD,II,4-5).
"16 **ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις** τὰ παραπτώματα" (Επιστολή Ιακώβου, 5: 16).
"6 ἱκανὸν τῷ τοιούτῳ ἡ **ἐπιτιμία** αὕτη ἡ **ὑπὸ τῶν πλειόνων**" (Προς Κορινθίους Β', 2: 6).
"17 ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὥσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης" (Κατά Ματθαίον, 18: 17).

"όσοι περνούν στην διαθήκη του Θεού να μη πτοούνται πια στο εξής και φύγουν από φόβο ή τρόμο ή δοκιμασία ή φρίκη από τη δύναμη του Διαβόλου" (1QS,I,16-18).
"27 Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν...ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν. μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδὲ δειλιάτω" (Κατά Ιωάννην, 14: 27).

Η κοινότητα είναι "αγία" (1QS,IX,3) και τα μέλη καταλήγουν στην "τέλεια αγιότητα" (1QS,VIII,20-23).
"48 Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς **τέλειοι** ὡς ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τέλειός ἐστιν" (Κατά

Ματθαίον, 5: 48).
“4 ἡ δὲ ὑπομονὴ **ἔργον τέλειον** ἐχέτω, ἵνα **ἦτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι**, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι” (Επιστολή Ιακώβου, 1: 4).
“31…ἡ εἰς Ἰερουσαλὴμ εὐπρόσδεκτος γένηται **τοῖς ἁγίοις**” (Προς Ρωμαίους, 15: 31).
“4…δεόμενοι ἡμῶν τὴν χάριν καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους” (Προς Κορινθίους Β’, 8: 4).

Τα μέλη είναι οι μόνοι “εκλεκτοί” (1QM,XII,1), “κεκλημένοι” από τον Θεό (1QpHab,IV,22), ο “Θεός τους εξέλεξε” (1QS,XI,7) και για αυτό είναι “κλητοί” (4Q243-45,34). Ο διδάσκαλος είναι “Εκλεκτός και αγαπητός του Θεού” (4Q536,στηλ. 1,10 & 4Q174,I,16).
“11 …Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα” (Κατά Μάρκον, 1: 11).
“7 πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ρώμῃ ἀγαπητοῖς Θεοῦ, **κλητοῖς ἁγίοις**” (Προς Ρωμαίους, 1: 7).
“28 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν **κλητοῖς οὖσιν**” (Προς Ρωμαίους, 8: 28).
“14 πολλοὶ γάρ **εἰσιν κλητοὶ** ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί” (Κατά Ματθαίον, 22: 14).

Περιλαμβάνονται γυναίκες (4Q502,XXIV,2-4) [Στα σχετικά νεκροταφεία οι γυναικείοι σκελετοί είναι λιγότεροι των ανδρών].
“38…γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. 39 καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ. 40 ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν” (Κατά Λουκάν, 10: 38-42).

Η κοινότητα είναι σε αντίθεση τόσο “με τους πλανημένους Ισραηλίτες, που τελούν υπό το κράτος του Διαβόλου” (1QS,I,24-24) “στο χέρι του αγγέλου τους σκότους” (1QS,III,20-21), “όσο και τους εθνικούς που θα είναι οι κύριοι αντίπαλοι” (1QM,I,1-3).
“44 ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστὲ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ’ ἀρχῆς” (Κατά Ιωάννην, 8: 44).

“Τον άνθρωπο που υπέπεσε στην αμαρτία μπορεί να τον σώσει η χάρη του Θεού, αν ανανήψει από βάθους καρδίας του” (1QS,XI,9-15).
Αν ο πρώην αμαρτωλός άνθρωπος “ομολογήσει και αποκατασταθεί δεν θα έχει αμαρτία και θα απολαύσει την αιωνιότητα” (CD,XV,4 & 1QH,XIV,6).
“1 Τολμᾷ τις ὑμῶν, πρᾶγμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον, κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδίκων καὶ

οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων; 2 οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσι; καὶ εἰ ἐν ὑμῖν κρίνεται ὁ κόσμος, ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλαχίστων;... οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοῖται 10 οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοίδοροι, οὐχ ἅρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι. 11 καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν" (Προς Κορινθίους Α', 6: 1-11).

"Να κατευθύνουν όλη την περιουσία τους κατά τη δίκαιη βουλή του Θεού" (1QS,I,11-12).
"22...ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἔτι ἕν σοι λείπει· **πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον** καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ" (Κατά Λουκάν, 18: 22).

"Θα δίνουν στα ορφανά...θα ενισχύουν τον δυστυχή και τον φτωχό, τον γέροντα που πεθαίνει, στον αιχμάλωτο, στην κόρη που δεν έχει συγγενείς" (CD.XIV,14-16), "να ενισχύουν το χέρι του φτωχού και ξένου" (CD,VI,21).
"33 **πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην**. ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς" (Κατά Λουκάν, 12: 33).

Η κοινότητα πίστευε ότι η γυναίκα είναι δυνατόν να συλλάβει χωρίς φυσικόν πατέρα: "με την επέμβαση κάποιου Υιού του Ουρανού (αγγέλου)" (1QapGen).
"Συ απεκάλεσας αυτόν υιόν Σου πρωτότοκον" (4Q369,i, στηλ.2,6 & 4Q369 στηλ.II, 6-7).
"20...Ιωσὴφ υἱὸς Δαυὶδ, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματός ἐστιν ῾Αγίου. 21 τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ᾽Ιησοῦν" (Κατά Ματθαίον, 1: 20-21)

Για τον Διδάσκαλο: "ο ηγεμόνας της κοινότητας είναι ένα αστέρι, όπως έχει καταχωριστεί και χαρακτηριστεί μέσα στις γραφές της παράδοσης. Ένα αστέρι που θα ανατείλει από τον Ιακώβ" (CD,VII,19 & 4Q175I,12) 167 στηρίζεται στο Αριθ ΚΔ'17.
"19 καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν" (Επιστολή Πέτρου Β' 1: 19).
"16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος Δαυὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωϊνός" (Αποκάλυψις, 22: 16).

Ο μεσσίας θα προέλθει εκ του Ααρών και του Ισραήλ (CD,XX,1).
“5 Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρῴδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας ἱερεύς τις ὀνόματι Ζαχαρίας ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά, καὶ **γυνὴ αὐτῷ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρών**, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς **Ἐλισάβετ**” (Κατά Λουκάν, 1: 5), “καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου **Μαριάμ**. 28 καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε:...36 καὶ ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡ **συγγενὴς** σου καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς” (Κατά Λουκάν, 1: 28-36).

Ο ρόλος του μεσσία που κατάγεται από τον Δαυίδ θα είναι παγκόσμιος.
“Ο μεσσίας θα αποκαταστήσει τη βασιλική γραμμή που ανάγεται στον Δαυίδ” (4Q252V,3-4).
“3 περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαυὶδ κατὰ σάρκα” (Προς Ρωμαίους, 1: 3)
“27 Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ ἠκολούθησαν [αὐτῷ] δύο τυφλοὶ κράζοντες καὶ λέγοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυίδ” (Κατά Ματθαίον, 9: 27).
“Μέγας θα είσαι επί γης, [ώ Βασιλεύ! Όλοι θα] κάνουν [ειρήνη] και όλοι θα υπηρετούν [αυτόν. Θα τον ονομάσουν υιό] Θεού, και δια του ονόματος αυτού θα τον αποκαλούν. Θα χαιρετιστεί ως υιός Θεού, και θα τον αποκαλούν αυτόν υιόν του Υψίστου...και η βασιλεία του θα είναι αιώνια” (4Q246, στηλ 1 και 2, 1-3) και (4QpsDan)
“καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. 32 **οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται**, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν **θρόνον Δαυὶδ** τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, 33 καὶ **βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος**” (Κατά Λουκάν, 1: 32-33).

Ο ρόλος του Βαπτιστή.
“πριν από την έλευση του Διδασκάλου ως μεσσία θα εμφανιστεί ο Προφήτης” (1QS,IX,11).
“13 πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος ἕως **Ἰωάννου ἐπροφήτευσαν**· 14 καὶ εἰ θέλετε δέξασθαι, αὐτός ἐστιν Ἠλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι” (Κατά Ματθαίον, 11: 13-14).

Σχέση με τον Γιαχβέ.
“Συ δέδωκάς μοι την δήναμιν, ίνα εννοώμεθα οι δύο εις εν [ομού]” (4Q443,I,6)
“17 διὰ τοῦτό με ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχήν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν” (Κατά Ιωάννην, 10: 17).
“30 **ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἕν ἐσμεν**” (Κατά Ιωάννην, 10: 30).
“εγέρθητε ως Σωτήρ, ίνα εξαγοράση αυτούς εκ της αμαρτίας” (1QH,XVII,15).

“συ εξηγόρασας την ψυχήν του πτωχού” (1QH,X,32).
“24 δικαιούμενοι δωρεὰν τῇ αὐτοῦ χάριτι διὰ τῆς **ἀπολυτρώσεως** τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, 25 ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἱλαστήριον διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ αὐτοῦ αἵματι, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ **διὰ τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων**” (Προς Ρωμαίους, 3: 24-25).
“13 Χριστὸς ἡμᾶς **ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου** γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα· γέγραπται γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου” (Προς Γαλάτας, 3: 13).
“ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, 5 **ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ**, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν” (Προς Γαλάτας, 4: 4-5).
“**Πάντα δια της Γνώσεως Αυτού εγένετο** και πάντα τα όντα εσχεδιασμένα εις την σκέψιν Του και **χωρίς Αυτού εγένετο ουδέ εν ό γέγονεν**” (1QS,XI,11)
“1 Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. 2 Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. 3 πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ **χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν ὃ γέγονεν**” (Κατά Ιωάννην, 1: 1-3).
“Όλη η σοφία των σοφών της γης θα καταποντιστεί” (1QH,III,14-15).
“19 γέγραπται γάρ· **ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν**, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. 20 ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεύς; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;” (Προς Κορινθίους Α’, 1: 19:20).
“13 ἃ καὶ λαλοῦμεν οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις” (Προς Κορινθίους Α’, 2: 13).

Μονογαμία αυστηρά εκτός χηρείας
“Και ου μη λήψεται πλην αυτής γυναίκα άλλην, επειδήπερ αύτη προσκολληθήσεται αυτώ καθ’απάσας τας ημέρας του βίου αυτού” (11Q temple, LVI,12).
“ο δεύτερος γάμος θεωρείται μοιχεία” (CD.IV,20-21).
“η χήρα και η αποδιωγμένη θα παραμένουν άγαμες” (11QRT.LIV,8-11).
“η κόρη που έχασε από ομοθυμία την παρθενιά της δεν πρέπει να καταδικαστεί σε θάνατο” (4Q159,2-4).

Εδώ δεν χρειάζονται παραδείγματα, η ταύτιση με τον Χριστιανισμό είναι πλήρης, να σημειωθεί ότι τόσο ο Δάσκαλος όσο και οι περισσότεροι φαίνονται άγαμοι, αν ληφθεί υπόψιν και η σαφώς μικρότερη παρουσία γυναικών από τα λείψανα, που δείχνει ξεκάθαρη προτίμηση στην αγαμία και παρθενία, κάτι που διαφαίνεται και στα κείμενα αν και όχι τόσο όσο θα το ξεκαθάριζε πλήρως. Επίσης η γυναίκα όπως

και στον Παύλο είναι κατώτερη του άνδρα: "Ούτος [ο Θεός] σε κατέστησε κύριον αυτής [της γυναίκας σου]" (4Q416+4Q417, στήλη 4,2). Είδαμε και την χηρεία της γυναίκας που δεν θέλουν νέο γάμο σε αντίθεση με τον άντρα που επιτρέπεται. (11QRT,LVII,17-19). Τα ίδια πρότειναν και οι Πατέρες (Κανὼν κδ΄ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

Ο θυμός του Θεού θα εξαφθεί, προκειμένου να προβεί στην συντέλεια, σε μια διάρκεια 40 ετών μετά την εξαφάνιση του Διδασκάλου (CD,XX,13-17 & 4Q171,II, 7) (δηλαδή στο όριο μιας γενεάς).
"36 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἥξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην" (Κατά Ματθαίον, 23: 36).
"34 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται" (Κατά Ματθαίον, 24: 34).

Φυσικά, θα υπάρχουν και ψευδοπροφήτες.
"οι ψευδοπροφήτες θα εξολοθρευτούν για πάντα" (1QH,XII,20).
"24 ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται" (Κατά Ματθαίον, 24: 24).

Ο Αντίχριστος.
"Εγερθήσεται ο Βλάσφημος" (4Q387,III, στήλη 2, 8).
"18 Παιδία, ἐσχάτη ὥρα ἐστί, καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ **ἀντίχριστος ἔρχεται**, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν" (Επιστολή Ιωάννου Α', 2: 18).

Όταν με το "πλήρωμα του χρόνου" ολοκληρωθεί η εμφάνιση των σημείων, θα έρθει η ημέρα της συντέλειας που θα είναι "ημέρα εκδίκησης" του Θεού. (1QS,IX,23 & 11Q13,II, 13 & 1QH, VII,17).
"22 ὅτι **ἡμέραι ἐκδικήσεως** αὗταί εἰσι τοῦ **πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα**" (Κατά Λουκάν, 21: 22).
"Στην κρίση του [μεσσία] θα τεθούν από τον θεό όλοι οι λαοί" (1QpHab,V, 4).
"Αυτός που ανασταίνει, **θα εγείρει τους νεκρούς του λαού Του**...και θα ανοίξει τους τάφους..." (4Q521,VII+V, στήλ 2, 6-8).
"14 καὶ μακάριος ἔσῃ, ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνταποδοῦναί σοι· ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν **τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων**" (Κατά Λουκάν, 14: 14).
"Η καταδίκη και η τιμωρία των ασεβών θα γίνει με "θειάφι που καίει" (1QpHab,X,5) και "εκεί έσονται...εν φλογί καιομένη" (7Q,VIII, στήλη 2), στο "πυρ των σκοτεινών τόπων" (1QS,IV, 13).
"8 ἐν πυρὶ φλογός, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεὸν καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι

τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου” (Προς Θεσσαλονικείς Β’, 1: 8).
“12 λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Σοδόμοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνεκτότερον ἔσται ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ” (Κατά Λουκάν, 10: 15).
“8 ...ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν κυλλὸν ἢ χωλόν, ἢ δύο χεῖρας ἢ δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. 9 ...καλόν σοί ἐστιν μονόφθαλμον εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός” (Κατά Ματθαίον, 18 :8-9).
“**καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων**” (Κατά Ματθαίον, 13: 42).

Δεν θα αναφερθώ στα αντίστοιχα κείμενα από τον κήπο της Γεσθημανή και την προδοσία, ή την σταύρωση, που είναι εκπληκτικής ομοιότητας με τα ευαγγέλια, θα πάω κατ’ευθείαν στο τέλος γιατί και οι αναγνώστες πρέπει να ψάξουν και να μην τα περιμένουν όλα έτοιμα.
“Συ με ανέσυρας εκ του τάφου” (4Q437, II, 11).
Ο Δάσκαλος παραμένει ήδη σε έναν “ισχυρό θρόνο” στο μέσο της “αγίας ομήγυρης” “της αγίας κατοικίας”, δηλαδή στους ουρανούς (4Q,491,C,XI,12-14), χωρίς άλλον ισάξιον δίπλα του.
Θα επανέλθει με το “πλήρωμα του χρόνου” κατά “τη συντέλεια του κόσμου” ως Μεσσίας: “Μέχρις ότου ο Μεσσίας της Δικαιοσύνης έρθει...” (4QPbless,3)

Νομίζω ότι από τα ελάχιστα που είδαμε η συνέχεια της μίας σέχτας από την άλλη είναι κάτι πάρα πάνω από προφανής. Φυσικά τα αποσπάσματα που σας έβαλα είναι λίγα και αξίζει να διαβάσετε το βιβλίο του Θρασύβουλου Μπέλλα “*Ο χριστιανισμός από τα χειρόγραφα του Κουμράν...μετά από νέα ανάγνωσή τους*” που υπάρχει πλήρης και θεματική ανάλυση και αντιστοιχία των αποσπασμάτων. Στο βιβλίο αυτό επίσης θα δείτε τι αντιρρήσεις έχουν οι εκκλησιαστικοί μελετητές, ντόπιοι και ξένοι, που έσπευσαν να απαντήσουν για αυτά, και πως αναιρούνται οι αντιρρήσεις τους.

Επίσης ενδιαφέρον είναι και το βιβλίο του Βερέττα “*Τα χειρόγραφα της Νεκρής Θάλασσας*” που έχει την ιστορία τους και κάποια πλήρη κείμενα στην νέα ελληνική. Επίσης έχει και την ανάλυση των κειμένων της Π.Δ που βρέθηκαν στην κοινότητα και που είναι τα παλαιότερα που έχουμε και σε ποια σημεία ταιριάζουν με την μετάφραση των Ο΄, με την μασοριτική ή ακόμα και με την πεντάτευχο των Σαμαρειτών.

Νεωτερισμοί που δεν υπάρχουν στους υπόλοιπους Εβραίους και που

καινοτομούν οι χριστιανοί και πλέον και οι κουμρανοί που προηγούνται
Διαφέρουν με την ίδια την Παλαιά Διαθήκη και με τις δοξασίες των υπολοίπων με εξαίρεση εν μέρει τους Εσσαίους και λιγότερο τους Θεραπευτές.
Μύηση, κατήχηση, εξομολόγηση.
Βάπτισμα, ανάδοχος.
Διάβολος με την χριστιανική έννοια.
Η Καινή Διαθήκη.
Περιλαμβάνουν και γυναίκες, δούλους, πόρνες κ.λπ.
Μονογαμία και προτίμηση στην παρθενιά.
Η συναινούσα σε βιασμό δεν πρέπει να θανατώνεται.
Ανάσταση (αυτή την πίστευαν και οι Φαρισαίοι), αλλά και κρίση νεκρών και ζωντανών από τον Μεσσία.
Κατάργηση αιματηρών θυσιών.
Η μεταμέλεια (μετάνοια) και η ομολογία της αμαρτίας σώζει.
Η αμαρτία με την νέα έννοια, της παράβασης στο θέλημα του Θεού.
Μεσσίας που προδίδεται, σταυρώνεται σε μεγάλη εορτή, ανασταίνεται, και θα ξαναέρθει να κρίνει. Ο Μεσσίας θα έρθει ξανά στην 2α παρουσία να κρίνει, σε 40 χρόνια (μία γενεά).

Επίλογος
Δεν ήταν λοιπόν καινοτόμος ο ήρωας του χριστιανικού μύθου και τώρα αρχίζει να φαίνεται καλύτερα από που ξεκίνησε η διαμόρφωση του σεναρίου του. Η προετοιμασία, η δόμηση και η επιμέλεια του μύθου, έγινε από την σέχτα του Κουμράν, κάποιοι από την σέχτα, όταν αυτή άνοιξε το κήρυγμα της προς τα έξω, ανέλαβαν να διαμορφώσουν τον μύθο σε μια φαινομενική ιστορική πραγματικότητα, και να τα μεταφράσουν από τα Αραμαϊκά στα Ελληνικά, προσαρμόζοντάς τα στην ελληνορωμαϊκή πραγματικότητα και με δομή παρόμοια των μυθιστορημάτων αλλά κυρίως των “βίων φιλοσόφων” που ήταν διαδεδομένοι εκείνη την εποχή. Αυτό δεν αποκλείει να υπήρχαν και αντίστοιχοι περιδιαβαίνοντες μεσσίες, Εσσαίοι ή της ίδιας της σέχτας του Κουμράν σε δράση, στον κόσμο, όπως ήταν και ο Βαπτιστής, που ενεπλάκησαν και αυτοί στην όλη ιστορία για να ανέβει η αξιοπιστία της, σε όσους θυμούνταν κάποιες διηγήσεις από παλιά, κάτι που θα δούμε σε μελλοντική ανάρτηση.

Φιλίστωρ